

АТОМНИК України

№44 (778) 22 жовтня 2015 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

Хочеш жити в незалежній Україні – захищай її!

Встреча работников аппарата Атомпрофсоюза Украины во главе с ее Председателем Валерием МАТОВЫМ с бойцом АТО юристом отдела коллективно-договорной и правовой работы профсоюза Андреем ПАНЧЕНКО

Его рассказ — размышления о месте и роли патриота, бойца в нынешней напряженной и тревожной жизни, протекающей в том числе и в зоне, названной АТО. Хотя все давно прекрасно понимают, что это зона боевых действий, где регулярные российские войска (в подмогу к ним «отпускники», «заблудившиеся», казаки различного разлива и просто с ватным умом граждане) воюют с независимым государством Украиной, где убивают вставших на защиту лучших ее сынов, где гибнет мирное население. Хотя понятие «мирное население» относительное, считает Андрей Панченко, юрист Атомпрофсоюза Украины, а ныне боец 14-й отдельной механизированной бригады, мобилизованный в январе нынешнего года, а с марта находящийся на первой линии обороны. Это район Красногоровки, что в шести километрах от Донецка.

«Киселевская пропаганда делает из мирного населения военное, враждебно настроенное к нам, — говорит Андрей. — Ведь информационная война ведется не прекращаясь, и она структурная часть всей этой гибридной войны. Человека сложно переубедить в чем-то, если он этого не хочет и на каждый твой аргумент у него найдется свой контраргумент. Они смотрят российские каналы и повторяют всю ту галиматью, которой их пичкают. Для них Путин — молодец, такой себе мачо, а Обама — плохой. В одном из населенных пунктов его жители обсуждали вопросы войны и мира, так вот одна из женщин, занимающая определенную должность, заявила, что Украины вообще скоро не будет. Я не выдержал, вмешался, хотя у нас в армии и не приветствуют разговоры с местными на политические темы. Но если Украину втаптывают в грязь, почему я должен молчать? Меня, естественно, обозвали бандеревцем. Вспомнили дедов, которые воевали. Но ведь и наши деды воевали, а потом им голодомор и репрессии устраивали.

(Окончание на 2-й стр.)

ЯДЕРНА ЕНЕРГЕТИКА — КЛЮЧОВИЙ СЕКТОР ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Шановні працівники державного підприємства «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом», ветерани-атомники! Дорогі спільчани!

Прийміть щирі вітання з нагоди чергової річниці від дня створення ДП НАЕК «Енергоатом». 17 жовтня, 19 років тому, було написано першу сторінку історії Компанії. Сьогодні ядерна галузь є гарантом енергетичної та економічної безпеки України, відіграє стратегічну і стабілізуючу роль у життєдіяльності народного господарства, соціальної сфері. Завдяки високому професіоналізму, самовідданості, відповідальності у роботі, патріотизму атомників за сучасних складних умов вирішуються найскладніші завдання з безперебійного і безпечно-го постачання людей і держави електроенергією.

Вдячний вам, українські атомники, за сумлінну працю, відданість своїй благородній справі. Зі свого боку Атомпрофспілка робитиме все можливе для поліпшення ваших умов життя і виробничого побуту.

Сердечно бажаю вам і вашим родинам міцного здоров'я, щастя, миру і злагоди та нових успіхів у роботі!

Голова Атомпрофспілки України Валерій МАТОВ

«Енергоатом» — 19 років надійної та безпечної роботи

17 жовтня Державному підприємству «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом» виповнюється 19 років. Вітаючи колектив Компанії, президент НАЕК «Енергоатом» Юрій Недашковський відзначив: «За 19 років існування «Енергоатома» нам удалось не лише зберегти виробничий потенціал атомних електростанцій, а й увести в експлуатацію нові потужності». Зокрема, побудовано та введено в експлуатацію два атомних енергоблоку-мільйонники Хмельницької та Рівненської АЕС, а також чотири гідроагрегати — два на Олександрівській ГЕС та два на Ташлицькій ГАЕС. Продовжено терміни експлуатації трьох енергоблоків та ведеться активна робота в цьому напрямі — найближчим часом очікується продовження ресурсу ще двох енергоблоків. Введено в експлуатацію сухе сховище відпрацьованого ядерного палива на Запорізькій АЕС, що дозволило мінімізувати витрати на вивезення та переробку ВЯП до РФ. Зараз ведеться підготовча робота до будівництва спільно з американською корпорацією Holtec International Централізованого сховища для зберігання відпрацьованого ядерного палива Рівненської, Южно-Української та Хмельницької АЕС.

«Нам вдалося досягти значного прогресу в питаннях, пов'язаних із надійним та безпечним постачанням українських АЕС свіжим ядерним паливом. Зокрема, в Україні було впроваджено виробництво окремих деталей тепловидільних збірков. На фінішну пряму вийшла програма диверсифікації постачання ядерного палива», — підкреслив Ю. Недашковський.

Атомна генерація України довела, що є надійним та безпечним джерелом екологічно чистої енергії. За 19 років коефіцієнт використання встановленої потужності енергоблоків українських атомних станцій збільшився на 6,4%, а кількість порушень у роботі АЕС скоротилась у 6,5 разу. «Але найголовніше, що нам вдалося за ці роки, — це зберегти висококваліфікований колектив Компанії», — резюмував президент «Енергоатома», подякувавши атомникам за мужність та відданість професії.

Довідково: Сьогодні в Україні експлуатується 15 атомних енергоблоків, з яких 13 типу ВВЕР-1000 і два — ВВЕР-440, загальною встановленою потужністю 13835 МВт. За 19 років вироблено 1,7 трлн. кВт/год., до бюджетів усіх рівнів сплачено 58,2 млрд. грн. податків та зборів, з яких (за останні роки) 7,1 млрд. грн. — без джерела фінансування.

ПРОФЕСІОНАЛЬНА РОБОТА СПІЛЧАН

Состязание было честным и ярким ЗАЭС собрала лучших профессионалов отрасли и среди них определила сильнейших

На Запорожской АЭС прошел конкурс профессионального мастерства среди молодых работников ГП НАЭК «Енергоатом». Третий раз ЗАЭС собрала на своей площадке сильнейших работников Компанії. Состязание проводилось по восьми професиям, в нем приняли участие лучшие работники четырех станций — ЗАЭС, ХАЭС, РАЭС, ЮУАЭС, а также АЭМ и АРС.

Запорожская АЭС, как принимающая сторона, постаралась создать отличные условия, чтобы гости чувствовали себя комфортно во всем — от поселения в гостиницу, питания, организации рабочих мест для конкурса — до досуга и экскурсий по городу. И это удалось! То, что конкурс был организован на высшем уровне, отметили все команды.

Накануне соревнований все участники собрались в

культурно-деловом центре «Молодежный» на организационное совещание — надо было ближе познакомиться друг с другом и заодно пройти вводный инструктаж.

А на следующий день началась профессиональная схватка. Она проходила в блоке мастерских УТЦ, где соревновались представители цеха тепловой автоматики и измерений (ЦТАИ), электрического цеха (ЭЦ) и энергоремонтного подразделения (ЭРП).

Конкурс среди электрослесарей начался с теоретической части. Участники должны были ответить на билет из 18 вопросов и перейти к практическому заданию.

«Четыре стенда позволяют конкурсантам одновременно приступить к практической части и собрать электрическую схему. А во время подключения схемы будет видна последовательность подключения, допущенные неточности, нарушения правил охраны труда», — прокомментировал заместитель начальника ЦТАИ по работе с персоналом ЗАЭС Игорь Каранедов.

Конкурс длился долго, потом жюри тщательно подсчитывало баллы и определяло победителя. Им стал представитель ЮУАЭС Вадим Повознюк.

В этом конкурсе ЗАЭС на втором месте, ХАЭС — на третьем.

В лаборатории сварки соревновались токари и электросварщики. Кроме специалистов с четырех АЭС, участвовали представители АРС и АЭМ.

«Помимо того что конкурсанты должны были ответить на 25 теоретических вопросов, им необходимо было показать свое мастерство и заварить конт-

рольный образец из нержавеющей стали. С таким заданием они сталкиваются в своей ежедневной работе, поэтому должны делать это отлично», — пояснил мастер по сварке ЮУАЭС Евгений Кондратенко.

Наверняка сама работа хорошо знакома ребятам, однако когда за тобой пристально наблюдает комиссия, то рука поневоле может дрогнуть. А качество сварки оценивало не только жюри, но и представитель ОТК.

Серьезный экзамен на мастерство достойно выдержала Запорожская АЭС, заняв сразу два первых места! «Было достаточно сложно конкурировать с лучшими сварщиками отрасли, — делится Вадим Лапий. — К нам приехали сильнейшие, каждый со своим почерком и технологией сварки. Свой успех делю со своими старшими коллегами, которые помогают мне узнавать нюансы сварного дела, а также с наставником, мастером Константином Авдеенко».

В том, что победа досталась трудно, признается еще один победитель ЭРП ЗАЭС, токарь Александр Дьяченко. Конкурс позволил ему получить новый опыт в профессии, а также бонус в карьерном росте.

(Окончание на 2-й стр.)

ПРОФСПІЛКОВИЙ ЛІДЕР
У ТРУДОВОМУ КОЛЛЕКТИВІПрофгрупорг орієнтований
на колектив

Считається, що отец трох дітей — це обремененный жизнью и заботами человек, давно забывший, что такое молодость. Эти стереотипы напрочь ломает Андрей Витюгов, крепильщик подземного участка №7 Ингульской шахты ГП «ВостГЭК». Он улыбочивый и очень спортивный.

В середине 90-х прошлого столетия он, пройдя армию, занимался бизнесом, тогда в так называемый бизнес, то есть торговать на рынке, шли многие. Но оказалось, что он по факту своего рождения не мог пройти мимо шахты. Дело в том, что Андрей самый что ни на есть коренной житель микрорайона «Школьный», который возведен благодаря строительству Ингульской шахты. Тут, на месте одной из девятиэтажек, был родильский дом. И школу он окончил в том же «Школьном», а после окончания школы мечтал стать... поваром, но в тот год группа не набиралась и он стал сварщиком.

В общем, на шахту он пришел в 2001 году. Сначала работал на участке №7 на поверхности, а через год стал подземным крепильщиком на участке гидрозащитки, где работает и по сей день. Говорит, что в шахте ему не было страшно с первого дня, наоборот — интересно, вроде как в метро. Правда, работа тяжелая, его бригада строит перемишки для заливки отработанных блоков, почти все приходится делать вручную. Это несколько не мешает гордиться своей профессией, хотя Андрей и говорит, что настало время реально подумать о престижности шахтерского труда в виде повышения уровня заработной платы, и это говорит не только отец троих детей, но и профгрупорг участка. Значит, так думает

и его коллектив — бригада крепильщиков, в которой трудится одиннадцать человек. Как профгрупорг он просто обязан работать с людьми и обращаться к руководству. Очень хорошо ладили с начальником участка Олегом Кулыгиным, который в звании капитана украинской армии героически погиб в сентябре прошлого года при обороне Донецкого аэропорта. Ребята до сих пор не могут поверить в его смерть. В зоне АТО и мастер участка Сергей Задорожний. Коллектив активно помогает своим воинам-горнякам и желает скорейшего возвращения в родной коллектив.

Одним словом, жизнь, как говорится, идет своим чередом. Есть замечательная семья, любящая жена и дети, есть любимая работа. Но все могло бы быть и по-другому, если бы талантливый молодой футболист из Кировоградской ДЮСШ №2 принял приглашение поехать учиться в Днепропетровский спортинтернат, но что-то не сложилось. Зато Андрей Витюгов остался верен футболу и до сих пор играет в команде Ингульской шахты, которая в прошлом сезоне победила в чемпионате города в первой лиге, и теперь выступает в высшей лиге чемпионата Кировограда. А еще Андрей очень любит рыбачить, правда, в связи с подорожанием горючего, сейчас очень накладно организовывать поездки.

Сергей ПОЛУЛЯХ

ПРОФЕСІОНАЛЬНА РОБОТА СПІЛЧАН

Состязание было честным и ярким

(Окончание.
Начало на 1-й стр.)

Участвовать в отраслевом конкурсе и выполнять задание на таком тренажере — это уже удача, делится электромонтер 6 группы ХАЭС Василий Довгушко занявший второе место. И добавляет, что был просто поражен оборудованием учебной лаборатории, где все продумано до мельчайших деталей и где реально можно шлифовать навыки.

Победу завоевал Александр Майданюк с Южно-Украинской АЭС. Он пришел на станцию, в службу ремонта, молодым специалистом после Винницкого университета. Через два года, в 2014-м, его перевели в службу эксплуатации. Поскольку в новой должности он работает сравнительно недавно, то ввести в работу трансформатор после ремонта и секцию на 4 кВ было непросто. Еще труднее оказалось побороть собственное волнение. Зато, говорит, все замечания жюри были очень конструктивными, и надеется, что дельные советы помогут ему в дальнейшей оперативной работе.

По всем специальностям конкурс прошел слаженно, возникающие вопросы решались по ходу, рассказывает один из орга-

низаторов конкурса — Михаил Черных, ВМУР блока №2. От имени организации молодежи ЗАЭС он выразил искреннюю благодарность отделу социального развития, с которым тесно сотрудничали в процессе подготовки.

Уровень участников очень высокий, ведь на отраслевой конкурс приезжают победители станционных конкурсов профмастерства, поэтому борьба за «золото» порой шла за пол, а то и четверть балла. К примеру, когда соревновались дозиметристы, Южно-Украинская АЭС буквально вырвала первое место у ЗАЭС, опередив последнего всего лишь на 0,28 сотых балла.

При подсчете очков среди дезактиваторщиков (ЦД) разгорелся спор за второе-третье место между РАЭС и ХАЭС. Оба набрали одинаковое количество баллов, поэтому пришлось обращаться за помощью в комиссию по производственной деятельности и обучению. Спор разрешили, рейтинг этого конкурса выстроился таким образом: ЗАЭС — первое место, РАЭС — второе, ХАЭС — третье.

Непросто было состязаться лаборанту химического анализа (ВРХЛ)

Евгению Гуцуляку (ЗАЭС), единственному мужчине среди женщин. Он не только, как говорится, выдвинул, но и взял первое место! В подготовке к конкурсу ему помогала руководитель подготовки Виктория Петренко, а поддерживал весь персонал ВРХЛ. Евгений, чувствуя свою ответственность перед коллективом, направил все усилия исключительно на победу.

Слова огромной благодарности своему наставнику Константину Бейнеру выразил ИРО блока №4 Евгений Лагунов.

А вот дозиметрист с ЮУАЭС Владимир Цисар завоеванное «золото» готов разделить со своей супругой. В 2013 году она стала победителем отраслевого конкурса. «Пришлось поднатужиться, много работать и доказать, что я тоже могу побеждать!» — искренне делится он.

В конкурсе профмастерства Запорожская АЭС завоевала пять первых мест, два — вторых и одно — третье. И в командном зачете стала явным лидером. Второе командное место у Южно-Украинской АЭС, третье — у Ривненской.

«Конечно, можно сказать, что запорожцам по-

могли родные стены, — обобщая результаты конкурса, говорит начальник отдела социального развития УСП Елена Ульянова. — Но цена победы очень высока. А кроме того, она подразумевает материальное вознаграждение, карьерный рост, поэтому состязание было действительно честным и ярким. Просто кому-то не хватило опыта участия в соревнованиях такого уровня, кто-то не справился с волнением».

На торжественном награждении победителей председатель профсоюзного комитета ЗАЭС Николай Захаров сказал так: «Желаю, чтобы победителей распирало от гордости, а те, кто не победил в этот раз, помнили: жизнь продолжается, впереди новые конкурсы, надо готовиться».

«Мы постарались сделать все возможное, чтобы отраслевой конкурс прошёл организованно и хорошо, чтобы наши гости чувствовали себя как дома. Ведь украинские атомщики — это одна большая дружная семья», — резюмировал заместитель генерального директора по кадрам и социальному развитию Александр Кривцов.

Оксана ЗАГУСТА

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

Хочешь жить в независимой
Украине — защищай ее!(Окончание.
Начало на 1-й стр.)

Но не все на востоке страны украинонавистники. Если смотреть по той же Красногоровке, то в ней очень много людей, которые за Украину, в Курахово — там сами жители сепаратистов выгнали из города, не дали себя захватить. Большинство людей на востоке нормальные, адекватные, с ними можно и нужно общаться.

В город мы, естественно, выходим с оружием, там действуют диверсионно-разведывательные группы, сепаратисты готовы к реваншу. Но и мы готовы к любому развитию событий. Для нас очень важно, чтобы не амнистировали таких отморожков, как Захарченко, по которым давно тюрьма плачет.

Вы знаете, почему на Донбассе сепаратисты целенаправленно разрушают села? Потому что как раз там живет очень много проукраински настроенного населения, как правило те, кто старше сорока лет. Нельзя отдавать врагу тот Донбасс, который находится на территории, подконтрольной России, и тем более — подконтрольной Украине.

Президент Украины говорит, что у нас сейчас самая мощная армия в Европе. Ему виднее. Но если исходить из того, что вижу я, то хорошо вооружены, прежде всего, Национальную гвардию. В Вооруженных Силах Украины техника устаревшая. Но тем не менее наша армия побеждает, в ней, в основном, как и прежде, все держится на энтузиазме бойцов. Мне повезло служить с ребятами, у которых реальный боевой опыт, которые могут чему-то научить. Я доволен, что попал именно сюда, в 14-ю отдельную механизированную бригаду, которая базируется во Владимире-Вольном. Она была сформирована на базе 51-й, которую пол-

ностью разбили при выходе из окружения летом прошлого года.

Нам нельзя расслабляться, невзирая ни на какие перемирия. И Путину верить нельзя, планы у него далекоидущие. Если мы хотим жить в независимой Украине — надо защищать ее! Поэтому я не понимаю молодых ребят, да и не только молодых, которые сидят в тылу, кто-то прикрывается болезнями, кто-то родителями или детьми. В нашем батальоне служат бойцы, у которых и по двое детей, у одного вот недавно третий ребенок родился.

Согласно существующему закону, я мог не идти служить, но у меня и в мыслях не было отказаться. В наших подразделениях много крепких, здоровых ребят моего возраста, которые росли еще тогда, когда компьютер не был главным «другом» семьи.

Да, здесь нелегко. Сложно было с самого начала, когда зимой попал в учебку. Нам не выдали ни спальников, ни теплых вещей, а то, что выдали — мало согревало. Канада тогда помогла с обмундированием, но оно какое-то демисезонное оказалось. А может, его просто разуконкомплектовали? С канадской формы нам попала только верхняя часть, которая от ветра спасала. Но не от мороза. Так что померзли мы хорошо, через две недели половина палаточного городка переболела. Ближе к весне все более-менее наладилось. Чувствуется, что государство пытается решить проблему обеспечения войск, ведь не зря вон и начальника тыла Вооруженных Сил сняли.

Сейчас, практически, мы ни в чем не нуждаемся. Где волонтеры закрыли брешь, где сами себе пытаемся помочь. Меня и наш профсоюз активно поддерживает — вещами, военной амуницией. Друзья, родственники посылки присылают. Крепко и наше армейское братство. Здесь взаимовыручка, помощь на должном уровне.

Например, берем друг у друга оптику «напрокат», если идем на задание. Делимся обмундированием. Я отдал форму, которая мне не подошла, своему товарищу — командиру БМП, еще и разгрузочную жилетку в придачу. Он доволен и я счастлив. Нашему комбату прислали теплую одежду, так он ее ребятам раздал, которые «раздетыми» пришли после очередной волны мобилизации.

Большой вопрос у нас — это кормежка, ею никто не занимается. Просто идем в магазин и покупаем еду, хотя там, в Красногоровке, выбор небольшой. Населенный пункт бедный и несчастный. Из пяти школ и пяти детских садов работают по одному. Все, у кого были дети, убежали, осталось тысяч пять жителей. Та улица, что со стороны Донецка, полностью разбита, ни одного уцелевшего здания. Мародеры бегают везде, ловим их...

В городе много заброшенных помещений, часть военнослужащих живет в них, остальные — в блиндажах. Сами о себе заботимся. Если у бойцов есть желание и хоть какой-то инструмент, то можно смастерить все, что хочешь — те же блиндажи, бани, туалеты. Единственное, чего не хватает — это буржуйки, емкости для воды. Но тут очень помогают волонтеры, армейского имущества не хватает, его ведь 25 лет грабили...

Сейчас готовимся к зиме, утепляемся. Как дальше будет — неизвестно, но мы надеемся на лучшее, понимая, что все это не скоро закончится, мало верится, что Путин просто так оставит Донбасс в покое. Украине самой тяжело будет одолеть врага. С таким уровнем агрессии надо бороться сообща с западными партнерами. И мы освободим нашу землю!».

С бойцом общалась
Людмила ГАПОК,
фото на 1-й стр. Павла ПРУДНИКОВАДень захисника України
на Кіровоградщині

14 жовтня Україна вперше відзначила День захисника України, свято, що органічно збіглося з Днем українського козацтва та Покровою Пресвятої Богородиці, яку українські козаки вважали своєю заступницею.

Напередодні свята на Меморіальному комплексі «Фортчени вали» у Кіровограді, де облаштована Алея Пам'яті Героїв АТО, відбулося урочисте складання присяги кадетами школи-інтернату та ліцею «Сокіл», після чого присутні шанували пам'яті полеглих героїв. До стел з фотографіями загиблих у зоні АТО працівників Інгульської та Смолінської шахт Олега Кулигіна та Віталія Лашкула покляли квіти представники трудових колективів шахти. Сьогодні на Алеї Героїв встановлено 25 стел, на кожній з них розміщено п'ять фотографій. На одній зі стел — фотографії наймолодшого загиблого — солдата ЗСУ Григорія Діанова, 1996 року народження, та найстаршого — Леоніда Новицького, 1956 року народження. Герої, які могли б бути дідусями та онуками, загинули на Донбасі в 2015-му...

День захисника України відзначили і в Шкільному микрорайоні в Кіровограді, де компактно проживають працівники і ветерани Інгульської шахти ДП «СхідГЗК». Для гостей, мешканців микрорайону, була підготована різноманітна і цікава програма з виступами силових спортсменів, співаків, танцюристів, духових оркестрів, дитячих атракціонів, а привітали людей зі святом почесні гості — в.о. кіровоградського міського голови — секретар міської ради І. Марковський, директор Інгульської шахти Равіль Агліулін та народний депутат України Сергій Соболев, який наголосив, що встання урановидобувна галузь України, зокрема ДП «СхідГЗК», отримували достойне фінансування на капітальне будівництво аж п'ять років тому.

Нині, наголосили виступаючі, найголовнішими завданнями є не лише підняття економіки і нарощення обсягів виробництва за рахунок реалізації державних та міжнародних інвестиційних програм та створення професійної армії на контрактній основі, а й зменшення фіскального та тарифного тиску на населення України.

Сергій ПОЛУЛЯХ

НА ЗАХИСТ КОНСТИТУЦІЙНИХ, СОЦІАЛЬНИХ І ТРУДОВИХ ПРАВ ЛЮДИНИ ПРАЦІ

ВИКЛИКАМ ЧАСУ — ЕФЕКТИВНІ ВІДПОВІДІ ПРОФСПІЛОК

Як найбільш ефективно забезпечити захист конституційних, соціальних і трудових прав людини праці? Що треба змінювати у позитивному сенсі у колективних трудових договорах та угодах? Як змусити уряд та роботодавців змінити їх ставлення до розмірів мінімальної зарплати, прожиткового мінімуму? Ці та інші питання були у центрі уваги учасників засідання Спільного представницького органу репрезентативних всеукраїнських об'єднань профспілок на національному рівні, що відбулося 19 жовтня. У ньому взяли участь в.о. Голови ФПУ Володимир Саєнко, заступники Голови Федерації профспілок України Євген Драп'ятій, Сергій Українець.

Вів засідання заступник Голови СПО об'єднань профспілок, голова Об'єднання всеукраїнських автономних профспілок Анатолій Широков.

Одним з найважливіших питань, що турбують зараз членів профспілок, трудові колективи, є питання права на страйк. Тому жваву дискусію спричинила перша тема для обговорення — «Про позицію СПО об'єднань профспілок щодо проекту закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гарантування реалізації конституційного права людини на страйк». З інформацією з цього питання виступив член СПО об'єднань профспілок, виконавчий директор Всеукраїнської профспілки пілотів України Олексій Капустинський.

У його доповіді, виступах зазначалося, що на погодження до Спільного представницького органу об'єднань профспілок надійшов від Міністерства інфраструктури проект закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих

актів України щодо гарантування реалізації конституційного права людини на страйк», яким передбачається внесення змін до ст. 18 Закону України «Про транспорт» та ст. 24 Закону України «Про порядок вирішення колективних трудових спорів (конфліктів)».

Відповідно до Порядку роботи з проектами актів законодавства, які надійшли на розгляд СПО об'єднань профспілок, законопроект був направлений для висловлення позиції профспілкам транспортної сфери. Проте серед членів СПО об'єднань профспілок виявилися різні позиції стосовно редакції запропонованих змін до ст. 18 Закону України «Про транспорт». Проведено дві наради (17.09.2015 та 12.10.2015) з цього питання, за підсумками яких не вдалося досягти консолідованої позиції.

З огляду на вищевикладене на розгляд СПО об'єднань профспілок було внесено проект закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гарантування реалізації кон-

ституційного права людини на страйк» для прийняття остаточного рішення.

СПО об'єднань профспілок вирішив погодити проект закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гарантування реалізації конституційного права людини на страйк» у запропонованій Міністерством інфраструктури редакції, а саме вилучити ст. 18 Закону України «Про транспорт» у такій редакції: «Страйк на підприємствах транспорту застосовується відповідно до законодавства про порядок вирішення колективних спорів (конфліктів)».

Учасники засідання також обговорили питання «Про позицію СПО об'єднань профспілок щодо звернення Міністерства соціальної політики України стосовно зняття з реєстрації Вимоги І СПО в колективному трудовому спорі (конфлікті) з Кабінетом Міністрів України», з інформацією по якому виступила керівник управління соціального діалогу та колективно-договірного регулювання апарату ФПУ Олена Лобченко.

У доповіді та виступах було сказано, що до СПО об'єднань профспілок надійшло звернення від уповноваженого представника інтересів Кабінету Міністрів України в національному колективному трудовому спорі (конфлікті), міністра соціальної політики України Павла Розенка щодо зняття з реєстрації Вимоги І, у зв'язку з прийняттям Верховною Радою України законодавчих змін щодо підвищення з 1 вересня ц.р. на 13,1% (до 1378 грн.) розмірів мінімальних державних стандартів та гарантій.

З метою визначення профспілкової позиції з цього питання проведено опитування членів СПО об'єднань профспілок. Навіть із 24 членів, які офіційно визначили свою позицію, переважна більшість зазначила, що таке підвищення не задовольняє вимогу профспілок у частині компенсації інфляційного знецінення у 2014–2015 роках доходів громадян.

Спільний представницький орган об'єднань профспілок з цього

питання вирішив не погоджувати пропозицію Мінісоцполітики щодо задоволення та зняття з реєстрації Вимоги І в колективному трудовому спорі (конфлікті) між СПО об'єднань профспілок та Кабінетом Міністрів України стосовно підвищення розміру прожиткового мінімуму, мінімальної заробітної плати та посадового окладу (тарифної ставки) працівників першого тарифного розряду Єдиної тарифної сітки з метою відповідної компенсації їх інфляційного знецінення у 2014–2015 роках.

З інформацією «Про позицію СПО об'єднань профспілок щодо проекту закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо мінімальної заробітної плати» виступила заступник керівника Департаменту захисту соціально-економічних прав — керівник управління ринку праці апарату ФПУ Світлана Макогонюк.

Під час обговорення цього питання зазначалося, що Міністерством соціальної політики України запропоновано Національній тристоронній соціально-економічній раді розглянути на найближчому засіданні проект закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо мінімальної заробітної плати» та внести його на розгляд Кабінету Міністрів України.

Спільний представницький орган об'єднань профспілок уже двічі висловлював заперечення проти зазначеного законопроекту з таких причин.

Запропоновані зміни, а саме: — виключення з чинного законодавства України положення, що мінімальна заробітна плата є платою за просту, некваліфіковану працю;

— законодавче запровадження включення до мінімальної заробітної плати доплат, надбавок, заохочувальних та компенсаційних виплат;

— законодавчий дозвіл роботодавцю нараховувати працівнику за повністю виконану норму праці заробітну плату нижче мінімальної;

— запровадження положення, що мінімальна тарифна ставка (оклад) може дорівнювати 60 відсотків розміру мінімальної заробітної плати тощо

— призведуть до зниження доходів громадян (що є порушенням Конституції України в частині недопущення звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод громадян, зокрема права на достатній життєвий рівень), порушення зв'язку заробітної плати працівника з його кваліфікаційно-освітнім рівнем, погіршення фінансового стану працюючого населення, зниження мотивації до високопродуктивної якісної праці, впливу кваліфікованих освічених фахівців за кордон та, як наслідок, завдадуть удару і так ослабленій економіці країни, оскільки зменшення купівельної спроможності населення генерує не тільки його зубожіння, а й рецесію вітчизняного виробництва.

Зважаючи на викладене, СПО об'єднань профспілок на національному рівні вирішив висловити категоричну незгоду запропонованим Міністерством соціальної політики України так званім новациям у визначенні понять «мінімальна заробітна плата» та «мінімальна тарифна ставка (оклад)», наполягати на незмінності визначення в українському законодавстві понять «мінімальна заробітна плата», яке відповідає нормам Конвенції МОП №131 про встановлення мінімальної заробітної плати з особливим урахуванням країн, що розвиваються.

Учасники засідання також обговорили питання «Про ситуацію щодо переговорів з встановлення розміру по Єдиному соціальному внеску та фінансове забезпечення фондів соціального страхування» (доповідач — заступник Голови ФПУ Сергій Українець) та «Про результати консультацій представників сторін соціального діалогу щодо врегулювання розбіжностей за результатами колективних переговорів з укладення Генеральної угоди на новий строк».

З цих питань були прийняті відповідні рішення.

ЯДЕРНА ЕНЕРГЕТИКА УКРАЇНИ В ІНТЕР'ЄРІ РІВНЕНСЬКОЇ АЕС

АТОМОГРАД ОЧИМА НІМЕЦЬКОЇ ДОСЛІДНИЦІ

(Продовження. Початок у №42)

НА БЛОКАХ РАЕС

І ось я опинилась як гість на українській атомній станції. На РАЕС перше, що впадає у вічі, це надзвичайно — навіть порівняно з Німеччиною — відкритість, з якою тут обговорюються проблеми. Це вже видно з інформації, що подається на офіційних сайтах, де в режимі реального часу можна стежити за станом енергоблоків, а також дізнатися про причини «зупинень». Таку інформацію в Німеччині за умов певної фахової підготовки можна спробувати пошукати у Відомстві з ядерного нагляду, оскільки самі підприємства з вироблення енергії значно скупіше діляться інформацією та значно рідше оновлюють свої сайти. Під час бесід з фахівцями в ході мого однотижневого перебування в Кузнецовську я весь час стикалася з надзвичайним потягом до відкритості й прозорості. А поговорити я встигла з багатьма людьми: починаючи від генерального директора Павла Павлишина, який замість запропонованої півгодини приділив мені удвічі більше часу, й до ветерана РАЕС, колишнього директора

Володимира Коровкіна, який погодився бути у моєму проекті «респондентом», коли йтиметься про перші роки становлення РАЕС.

Та особливе враження справили на мене розмови з працівниками оперативного персоналу всіх рівнів, які до кожного мого запитання поставилися винятково серйозно. Розмовляти з істориком для багатьох було прем'єрою, проте розмова про техніку була тим простим комунікаційним каналом, через який ми могли добре порозумітися. Адже значна частина моєї книги буде присвячена світу роботи на атомній станції та взаємовідносинам людина/машина (тому найважливішому інтерфейсу, як сьогодні кажуть).

РАЕС є дивовижним і особливим місцем живої технологічної двомовності. В оперативній роботі часто послуговуються російською. Це й технічна документація, і сотні акронімів, які відомі лише спеціалістам і нагадують якусь загадкову первісну мову. Двомовність має практичні, технічні та історичні причини. Українські АЕС та їхня техніка постали в рамках імперіальної історії, історії Радянського Союзу, мовою спілкування в

якому була російська. Саме тому нині у Кузнецовську живуть люди з усіх куточків колишнього Союзу. Водночас українська мова тут дуже на виду, особливо завдяки молодшим поколінням. Жодному російськомовному не заважає українська, жодному українськомовному не заважає російська. Принаймні таке в мене склалося враження — адже я володію обома цими мовами.

Багато нових тем у розмовах виникає при перегляді історичних фотографій становлення РАЕС. Це справжній скарб для дослідника, частина якого зберігається в архіві станції, а частина — в приватних колекціях. Я мала тривалу розмову з Олексієм Кислим, який працював на керівних посадах РАЕС і задокументував її історію своїм приватним фотоапаратом. Ці знімки розповідають сотні різних історій. Повільне прощання з польським селом Вараш, яке мало поступитися місцем новому, молодому, сучасному Кузнецовську. Тоді будівництво АЕС для всіх учасників було цілковито новим досвідом. Для енергетиків з Томська, які опинилися в Західній Україні, так і для населення сусідніх сіл. Серед архаїчного польсь-

кого ландшафту АЕС видається модерним космічним кораблем. Вражали уяву градири, що кожного дня ставали все вищими. Ігор Савчук, керівник відділу міжнародних відносин та технічної співпраці, розповідає мені цю історію з перспективи сільського хлопчини з околиць, яким він був тоді.

На фото 1970-х та 1980-х років я розглядаю людей за роботою: бетонярів, монтажників (й монтажницю) у фуфайках, шоломах і вушанках (які сьогодні знову увійшли в моду). Інженери в грубих воняких светрах перед столами паперів на БЦУ займаються пусконаладжувальними роботами. На інших світлинах — інженери в білому спецодязі в націщеному до блиску реакторному залі під час першого завантаження в реактор паливних касет. Багато фотографій свідчать про те, як люди обходилися тим, що було, аби досягти найкращого результату: імпровізовані «оперативки» або перша адміністрація АЕС — жменька людей перед таблицю «Дирекція строящейся Западно-Украинской АЭС», прибитою до сільської хати. Одне фото мені особливо подобається. Воно, до речі, висить у моєму кабінеті в дослідницькому інституті й привернуло увагу багатьох моїх колег. На ньому — момент пуску блока №3 у 1986 році. Перед пультом повно людей, одні в цивільному, інші в робочому одязі й у шолохах. Деякі, здається, якраз увірвалися в приміщення, аби не прогавити історичний момент. Усі напружено вдихаються в одне місце, на невеличкій монітор, що має показати, коли реактор досягне «критичного стану», тобто вийде на МКР.

Ця зосередженість уваги всіх на одному, напевне, є типовою для станційної культури. Сьогодні багато говорять про культуру безпеки, та тут можна наочно бачити, як вона функціонує. Мої співрозмовники дуже добре обізнані з міжнародним рівнем дискусії, проте вони не замовчують власних труднощів і перешкод. Так, за межами науково-дослідних інститутів доступ до найновіших науково-інженерних публікацій у зарубіжних журналах досить обмежений, адже така література дуже дорога. Про це я розмовляю з фізиком Сергієм Федорченком. Цієї проблеми частково можна уникнути завдяки можливостям сьогоднішніх інформаційних структур. Фахівці РАЕС інтегровані в міжнародні системи обміну даними з експлуатації ядерних реакторів. Велике значення має комунікація з російськими, чеськими, словацькими та угорськими колегами. Українці експлуатують ті самі реактори ВВЕР, що і їхні колеги на Нововоронезькій, Кольській, Балаковській АЕС та на інших російських станціях. Ті самі реактори стоять і в країнах ЄС: у Темеліні, в Дуковани, в Моховце чи в Пакші. Водночас фахівці РАЕС дуже добре обізнані з нашою німецькою ядерною енергетикою. Багато хто вже відвідав Німеччину. Вони висловлюють захоплення нашим «конвойним» типом станцій у Брокдорфі, Філіппсбурзі чи Некарвестгаймі й питають мене з недовірою, чи німці серйозно хочуть покінчити з цими, як вони кажуть, «лялечками».

Володимир Анур'єв, керівник ТЦ-1, обізвав зі мною всі відмітки машзалу — «ні дня без спорту», і я мала нагоду наочно побачити в трьох

вимірах відомо мені з літератури теплосхему другого контуру з її паропроводами для своєї пари, циліндрами високого і низького тиску, проміжними перегрівачами, розгрівачами та конденсаторами. Я маю нагоду дізнатися тут, що означає працювати в умовах машзалу (спека й шуму) та як забезпечується місто Кузнецовськ теплом. Дивимось, як працює турбіна: 2999 обертів на хвилину, дуже добре, близько до номінальної швидкості 3000. У холодний зимовий день усі блоки працюють майже на 100% від номіналу. Так буває не часто через диспетчерські обмеження та недостатню пропускну спроможність мережі. Власне, РАЕС могла б віддавати більше струму, ніж фактично допустимо. Такі проблеми, проте з інших причин, мають сьогодні й наші німецькі АЕС, які дедалі частіше мусять переходити від експлуатації базового навантаження до змінного через введення в загальнонімецьку мережу струму вітрових електростанцій.

Анна Вероніка ВЕНДЛАНД,
доктор історичних наук
(Марбург, Німеччина),
Лейпциг,
20 січня 2013 року

СОЦІАЛЬНИЙ СТАТУС

Сім'ям загиблих під час революції

Верховна Рада визнала статус сімей загиблих під час Революції Гідності та надала їм соціальні гарантії. За прийняття закону №2022-а проголосували 239 народних депутатів.

Цим документом парламентарії внесли зміни до ст.10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», якими визнали особами, на яких поширюється дія цього закону, сім'ї загиблих під час участі в Революції Гідності.

Закон визначає статус сімей загиблих або померлих внаслідок поранень, каліцтва, контузії чи інших ушкоджень, одержаних під час участі у Революції Гідності, та надає їм соціальні гарантії.

При цьому закон не поширюється на членів сімей загиблих міліціонерів та інших силовиків, які брали участь у протистояннях.

З НАДІЄЮ ДО ПЕРЕМОГИ

Роботи переможців передадуть політв'язням

У Южноукраїнську підбито підсумки першого етапу дитячо-юнацького творчого конкурсу «З Надією до Перемоги», організованого ДП НАЕК «Енергоатом» серед юних жителів міст-супутників українських атомних станцій.

Конкурс організовано на підтримку Надії Савченко, Олега Сенцова, Миколи Карлюка та інших українських політв'язнів, які незаконно утримуються у Російській Федерації. Роботи переможців будуть передані політв'язням, а також виставлятимуться на благодійному аукціоні, гроші від якого підуть на підтримку родин українців, які перебувають у російських в'язницях.

Конкурс проходить у трьох номінаціях: малюнок, декоративно-прикладне мистецтво та анімація. Віковий поділ передбачає дві категорії: від 10 до 13 років та від 14 до 17 років.

Після довгого та палкого обговорення журі, до складу якого традиційно входили представники міського відділу освіти та ВП ЮУАЕС, відібрало до другого етапу конкурсу, що пройде у м. Києві наприкінці жовтня, шість робіт.

У молодшій віковій категорії в номінації «малюнок» відібрано роботу Вікторії Жерюбікіної, у старшій — Аліни Шершунович. У жанрі декоративно-прикладного мистецтва перемогли Ілля Ярошенко та Андрій Зовтун.

Ганна Сухорукова та Анна Герлянд стали переможницями у жанрі «анімація».

Львівські діти підтримали атомну енергетику малюнками

НАЕК «Енергоатом» отримала неочікуваний, але дуже приємний привіт із навчально-реабілітаційного центру для дітей з вадами зору «Левеня» (Львів). Поштою до Компанії надійшли малюнки мирного атома та АЕС, такими, якими їх уявляють молодші школярі, котрі ніколи не бачили атомної електростанції.

Історія цієї несподіванки — патріотично-виховна. Як написали у себе на сторінці у мережі Facebook освітяни, керівництво Комунального закладу Львівської обласної ради «Навчально-реабілітаційний центр «Левеня» вирішило, що необхідно підтримати українських атомників у складний час, коли енергобезпека країни під загрозою і саме завдяки АЕС не доводиться вечорами сидіти при свічках.

«Необхідно дітям роз'яснювати, що таке мирний атом і наскільки він важливий для незалежності нашої держави. Молодші школярі з проблемами зору намалювали своє бачення використання мирного атома в Україні. Ми надіслали вітання з міста Лева працівникам українських АЕС», — пишуть львів'яни.

У відповідь «Енергоатом» запросив дитячів до столиці, де відбуватиметься нагородження дітей із Запоріжчани, Хмельниччини, Рівненщини та Миколаївщини — регіонів АЕС — у рамках конкурсу малюнків «З Надією до Перемоги!». Втім, не лише екскурсією до головного офісу Компанії обмежиться візит маленьких художників — у рамках сприяння розвитку природничих та інженерних наук та STEM-освіти, школярі відвідають Музей води та Експериментаніум, де зможуть ближче познайомитись із походженням електроенергії та дізнатися про її фізичні властивості.

ЗА ПІДТРИМКИ ПРОФСПІЛКОВОГО КОМІТЕТУ

Енергодарський марафон

В Енергодаре по ініціативі городского спортивного комітета, администрации и профсоюзного комитета Запорожской атомной станции и клуба любителей бега «Скиф» состоялся XXXII легкоатлетический марафон.

Этот ежегодный спортивный праздник собирает не только любителей бега, но и профессионалов, и юных поклонников этого вида спорта, и ветеранов, причем не только горожан, но и спортсменов из Запорожской и соседних областей. Так, например, из Желтых Вод приехала (к слову, не в первый раз) Владилена Кокина, известная в Украине, да и не только, тем, что в свои 77 продолжает бегать марафонские дистанции.

В этот день было довольно прохладно, что не помешало выйти на старт 157 участникам. Им предстояло преодолеть расстояние в 7, 21 и 42 км. И, конечно, самым популярным, а потому массовым был традиционный «Километр здоровья». На финише победитель ждал кубки, медали и сладости.

От профсоюзного комитета Запорожской АЭС спортсменам приветствовал Николай Захаров, который пожелал всем здоровья и воли к победе.

Постоянный участник этих соревнований и энергодарец Анатолий Угольников — ему также 77, как и Владлене Кокиной. Что касается малышей в возрасте до 7 лет, то их в этом году вышло на старт вдвое больше, чем в предыдущем — 26. Самым маленьким участником дистанции «Километр здоровья» стал мальчик по имени

Серафим, ему исполнилось 2 года и 3 месяца. Он вышел на старт вместе с мамой.

Енергодарському марафону — 32 года. Проводиться он ежегодно и, наверное, имеет такую долгую жизнь благодаря тем, кто придерживается здорового образа жизни, любит бег и каждый раз выходит на старт.

Ирина ВОЛОДИНА

Сила духа Василя Шостака

В Ужгороді проходила III Всеукраїнська спартакиада среди инвалидов труда «Сила духа». Из 24 команд, представлявших все области Украины, сборная Днепропетровщины заняла третье место.

Свой вклад в копилку Днепропетровской области внесли и желтоводцы: работник физкультурно-оздоровительного центра ВостГОКа Василий Шостак, который выступал в армспорте, и пенсионер Юрий Матейчук, соревновавшийся в метании дротиков (дартс).

Василий Шостак выступал в весовой категории до 90 кг, в которой участвовали 15 человек. Не проиграв ни одного поединка, наш земляк заслуженно занял первое место!

«Повторил прошлогодний успех, — скромно рассказывает о своем достижении Василий Николаевич. — Спасибо за организацию поездки на спартакиаду отделению исполнительной дирекции Фонда социального страхо-

вания от несчастных случаев на производстве и профессиональных заболеваний Украины в г. Желтые Воды, а также руководству ГП «ВостГОК», физкультурно-оздоровительного центра комбината и нашему профсоюзу за постоянную поддержку».

Василий Шостак убежден, что у него сильные руки от природы, но, конечно же, форму поддерживать приходится. На одной из желтоводских спартакиад познакомился и подружился с тренером из Кировограда мастером спорта Сергеем Леонидовичем Шевченко. Ему Василий Николаевич благодарен за «заочные тренировки»: рекомендации по подготовке к соревнованиям получает по телефону, записывает программу тренировок и выполняет эти упражнения. Благодаря добросовестному выполнению таких рекомендаций кировоградского тренера и, конечно же, своей силе духа, Василий Шостак несколько лет назад

стал чемпионом Европы и мира в гиревом спорте (этот вид, как и армспорт, требует сильных рук).

Поздравляем Василия Николаевича с новым достижением!

Елена КУБАРЕВА

Два золота спортсменов ЗАЭС

В октябре в Киеве прошел Кубок Украины UPC 2015 по пауэрлифтингу, жиму лежа и тяге.

В турнире приняли участие более 400 человек со всей Украины. Спортсмены Запорожской АЭС завоевали две золотые медали: Роман Орехов (служба эксплуатации ЦТАИ) в троеборье и Сергей Самойлов (ЭРП) — в жиме лежа, а еще второе место в абсолютном зачете.

Команда Энергодара выражает благодарность тренеру Ивану Леонтьеву, а также профсоюзному комитету ЗАЭС за помощь, благодаря которой появилась возможность участвовать в соревнованиях такого уровня.

На снимке: тренер Иван ЛЕОНТЬЕВ (в центре) со своими воспитанниками.

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Жиланська, 5-6, оф. 5, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: (044) 590-18-22
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція листується з читачами лише на сторінках газети
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ПП «Трейд Інформ»: м. Київ,
вул. Новозабарська, 2/6.
Тираж 5000
Ціна договірною